

Biuletyn Prawa Karnego nr 5/07

Biuletyn Prawa Karnego jest opracowywany przez Zespół Prawa Karnego, Wojskowego i Europejskiego Biura Studiów i Analiz Sądu Najwyższego oraz asystentów Izby Karnej i Izby Wojskowej Sądu Najwyższego. Jego celem jest dostarczenie bieżącej informacji z zakresu szeroko rozumianego prawa karnego. Biuletyn dzieli się na następujące działy:

1. Orzecznictwo Izby Karnej i Izby Wojskowej Sądu Najwyższego

W tym dziale prezentowane jest bieżące orzecznictwo obu izb Sądu Najwyższego z okresu bezpośrednio poprzedzającego ukazanie się kolejnego numeru biuletynu. Założeniem tego działu jest omówienie wszystkich orzeczeń w sprawach karnych wydawanych przez Sąd Najwyższy, w których dołączono pisemne uzasadnienie. Dział ten zawiera także informacje o pytaniach prawnych, jakie wpłynęły do Sądu Najwyższego oraz przedstawia omówienie bieżących spraw znajdujących się na wokandzie SN.

2. Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego dotyczące prawa karnego

W dziale tym zamieszczone są bieżące informacje o sprawach rozpoznawanych w Trybunale Konstytucyjnym związanych z prawem karnym, jak również o wydanych przez Trybunał Konstytucyjny orzeczeniach.

3. Legislacja

Dział ten poświęcony jest informacji o uchwalonych i wchodzących w życie aktach normatywnych z zakresu prawa karnego, a także o pracach legislacyjnych rządu i parlamentu. Prezentowane są zarówno projekty aktów normatywnych, jak i informacje umożliwiające zapoznanie się z przebiegiem dyskusji wokół tych projektów. W dziale tym przedstawiane są także opinie sporządzane w toku prac legislacyjnych przez upoważnione podmioty.

4. Analizy

W dziale Analiz publikowane są opracowania i analizy z zakresu stosowania prawa karnego przygotowywane przez Biuro Studiów i Analiz Sądu Najwyższego oraz asystentów Izby Karnej i Izby Wojskowej Sądu Najwyższego.

5. Informacja Międzynarodowa

W dziale Informacji Międzynarodowej zamieszczane są aktualne informacje dotyczące działalności legislacyjnej i orzeczniczej organów i trybunałów międzynarodowych, a także informacje o obowiązujących aktach prawa międzynarodowego odnoszących się do prawa karnego. W tej części Biuletynu prezentowane są także bieżące informacje o działaniach podejmowanych w ramach Unii Europejskiej mających związek z prawem karnym.

6. Przegląd książek i czasopism

W dziale tym anonsowane są nowe publikacje z zakresu prawa karnego.

Zarówno bieżący, jak i poprzednie numery Biuletynu, są umieszczone na stronie internetowej Sądu Najwyższego (www.sn.pl).

Ze względów redakcyjnych do cytowanych w Biuletynie orzeczeń wprowadzane są niekiedy dodatkowe zwroty lub zdania. Owe uzupełnienia wpisywane są nie kursywą, lecz zwykłą czcionką i umieszczane w nawiasach.

Zespół przygotowujący Biuletyn będzie wdzięczny za wszelkie uwagi, które pomogą udoskonalić formę przekazywanych informacji.

Włodzimierz Wróbel
Biuro Studiów i Analiz Sądu Najwyższego
bsakww@sn.pl

SPIS TREŚCI

1. ORZECZNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO – IZBA KARNA I IZBA WOJSKOWA.....	4
1.1. UCHWAŁY I POSTANOWIENIA – KZP	4
1.1.1. <i>Zażalenie na stosowanie tymczasowego aresztowania.....</i>	4
1.1.2. <i>Pojęcie środka odurzającego w rozumieniu art. 178a k.k.....</i>	4
1.1.3. <i>Obrona obligatoryjna w postępowaniu sądowym</i>	4
1.2. ORZECZENIA W SPRAWACH KASACYJNYCH.....	5
1.2.1. <i>Szczególna sytuacja motywacyjna jako okoliczność wykluczająca winę</i>	5
1.2.2. <i>Granice porozumienia przy wniosku prokuratora o skazanie bez rozprawy</i>	6
1.2.3. <i>Środek użyty do popełnienia przestępstwa jako znamię czynu; znamiona groźby karalnej</i>	6
1.2.4. <i>Znamiona przestępstwa nawoływania do nienawiści na tle różnic narodowościowych, etnicznych lub rasowych.....</i>	7
1.2.5. <i>Wznowienie postępowania a wejście w życie wyroku Trybunału Konstytucyjnego.....</i>	9
1.2.6. <i>Wylączenie sędziego (iudex inhabilis).....</i>	10
1.2.7. <i>Podstawa uwzględnienia kasacji; rekompensata z tytułu niesłusznie zastosowanego środka procesowego</i>	10
1.2.8. <i>Wylączenie sędziego; zakres pojęcia orzekania „co do kasacji”</i>	11
1.3. ORZECZNICTWO IZBY WOJSKOWEJ SĄDU NAJWYŻSZEGO	12
1.4. ZAGADNIENIA PRAWNE.....	12
1.4.1. <i>Relacja pojęć „gwałt” i „przemoc” w kontekście przestępstw i wykroczeń przeciwko mieniu</i>	12
1.4.2. <i>Forma postępowania przygotowawczego i jej wpływ na tryb postępowania sądowego</i>	12
1.4.3. <i>Weksel niepełny (in blanco) jako przedmiot czynności wykonawczej przestępstwa określonego w art. 310 § 1 k.k.</i>	13
1.4.4. <i>Uprawnienia pokrzywdzonego.....</i>	13
1.4.5. <i>Prawo do obrony jako kontratyp przestępstwa składania fałszywych zeznań.....</i>	14
1.4.6. <i>Zasady intertemporalne</i>	14
1.4.7. <i>Zakres możliwych do wykorzystania informacji uzyskanych w wyniku czynności operacyjnych</i>	15
1.4.8. <i>Konstrukcja sprawstwa rozszerzonego w Kodeksie karnym skarbowym</i>	15
1.4.9. <i>Pojęcie wygranej w rozumieniu ustawy o grach losowych i zakładach wzajemnych.....</i>	15
1.4.10. <i>Okoliczności powodujące istnienie uzasadnionej wątpliwości co do bezstronności sędziego.....</i>	16

1.4.11.	<i>Należności biegłego – zwrot kosztów przejazdem</i>	16
1.4.12.	<i>Odpowiedzialność karna lekarza dokonującego niezgodnych z prawdą wpisów w dokumentacji medycznej</i>	16
1.4.13.	<i>Właściwość organów postępowania wykonawczego do odroczenia wykonania, rozłożenia na raty i umorzenia nawiązki na rzecz Skarbu Państwa oraz obowiązku uiszczenia kwoty pieniężnej stanowiącej równowartość orzeczonego przypadku</i>	17
2.	ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO DOTYCZĄCE PRAWA KARNEGO	18
2.1.	WYROKI I POSTANOWIENIA TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO	18
2.2.	WOKANDA TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO	18
3.	LEGISLACJA	19
3.1.	AKTY NORMATYWNE DOTYCZĄCE PRAWA KARNEGO	19
3.1.2.	<i>Wchodzą w życie:</i>	19
3.2.	PRACE LEGISLACYJNE RZĄDU	19
3.3.	PRACE LEGISLACYJNE SEJMU I SENATU RP	20
3.3.1.	<i>Sejm</i>	20
3.3.2.	<i>Senat</i>	21
4.	ANALIZY	22
5.	INFORMACJA MIĘDZYNARODOWA	23
5.1.	RADA EUROPY	23
5.2.	ORZECZNICTWO EUROPEJSKIEGO TRYBUNAŁU PRAW CZŁOWIEKA	23
5.2.1.	<i>Prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego</i>	23
6.	PRZEGLĄD KSIĄŻEK I CZASOPISM	25
6.1.	PRZEGLĄD KSIĄŻEK	25
6.2.	PRZEGLĄD CZASOPISM	25

1. Orzecznictwo Sądu Najwyższego – Izba Karna i Izba Wojskowa

(opr. Łukasz Majewski, asystent w Izbie Karnej SN, Włodzimierz Wróbel BSA SN)

1.1. Uchwały i postanowienia – KZP

1.1.1. Zażalenie na stosowanie tymczasowego aresztowania

przepisy: art. 253 § 1 k.p.k.; art. 430 k.p.k.

hasła: środek zapobiegawczy; tymczasowe aresztowanie; zażalenie

Uchwała z dnia 27 lutego 2007 r., I KZP 37/06

Teza:

„Upływ terminu tymczasowego aresztowania określonego w postanowieniu sądu, nie stanowi podstawy do pozostawienia bez rozpoznania zażalenia złożonego na to postanowienie, jeżeli podstawą dalszego pozbawienia wolności podejrzanego (oskarżonego) jest już inna decyzja procesowa. W takim wypadku przedmiotem kontroli odwoławczej jest zasadność i legalność zastosowanego (przedłużonego) tymczasowego aresztowania. W razie stwierdzenia bezzasadności lub nielegalności tymczasowego aresztowania, sąd odwoławczy winien uchylić lub zmienić ten środek zapobiegawczy na podstawie art. 253 § 1 k.p.k.”

Pełny tekst uchwały wraz z uzasadnieniem:

http://www.sn.pl/orzecznictwo/uzasadnienia/ik/I-KZP-0037_06.pdf

1.1.2. Pojęcie środka odurzającego w rozumieniu art. 178a k.k.

przepisy: art. 178a k.k.; art. 178 k.k.; art. 42 § 2 i 3 k.k.

hasła: przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji – prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego

Uchwała z dnia 27 lutego 2007 r., I KZP 36/06

Teza:

„Pojęcie środka odurzającego w rozumieniu art.178a k.k. obejmuje nie tylko środki odurzające wskazane w ustawie z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485), lecz również inne substancje pochodzenia naturalnego lub syntetycznego, działające na ośrodkowy układ nerwowy, których użycie powoduje obniżenie sprawności w zakresie kierowania pojazdem.”

Pełny tekst postanowienia wraz z uzasadnieniem:

http://www.sn.pl/orzecznictwo/uzasadnienia/ik/I-KZP-0036_06.pdf

1.1.3. Obrona obligatoryjna w postępowaniu sądowym

przepisy: 439 § 1 pkt 2 k.p.k.; art. 79 k.p.k.; art. 80 k.p.k.

hasła: bezwzględna przyczyna odwoławcza; obrona obligatoryjna

Postanowienie z dnia 27 lutego 2007 r., I KZP 38/06

Teza:

Bezwzględną przyczynę odwoławczą – zgodnie z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. – stanowi sytuacja, gdy oskarżony w postępowaniu sądowym nie miał obrońcy w wypadkach określonych w art. 79 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 80 k.p.k. lub obrońca nie brał udziału w czynnościach, w których jego udział był obowiązkowy. Treść tego przepisu nie pozostawia wątpliwości, że przez postępowanie sądowe rozumieć należy przeprowadzenie rozprawy głównej i wydanie końcowego orzeczenia przy zachowaniu wszelkich warunków ustawowych, a zatem tok czynności procesowych od momentu określonego w art. 381 k.p.k. do momentu określonego w art. 418 k.p.k.

Z uzasadnienia:

„W art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k., w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 10 stycznia 2003 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania karnego, ustawy o świadku koronnym oraz ustawy o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 17, poz. 155), zawężono zakres tej przyczyny do uchybień zaistniałych w postępowaniu sądowym. Tym samym, dokonując tej zmiany ustawodawca przesądził spór jaki powstał na gruncie poprzedniej treści tego przepisu, dotyczący stosowania art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k. (w poprzednim brzmieniu) do uchybień zaistniałych w postępowaniu przygotowawczym. Wobec wyraźnej treści art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. stracił na aktualności pogląd wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2001 r., I KZP 48/2000, OSNKW 2001, z. 5–6, poz. 42, że przepis art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. może mieć zastosowanie do uchybień postępowania przygotowawczego jedynie w wyjątkowych wypadkach gdy w postępowaniu sądowym uchybienie w zakresie zapewnienia obrony obligatoryjnej nie zostało konwalidowane.

Bezwzględną przyczynę odwoławczą – zgodnie z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. – stanowi sytuacja, gdy oskarżony w postępowaniu sądowym nie miał obrońcy w wypadkach określonych w art. 79 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 80 k.p.k. lub obrońca nie brał udziału w czynnościach, w których jego udział był obowiązkowy. Treść tego przepisu nie pozostawia wątpliwości, że przez postępowanie sądowe rozumieć należy przeprowadzenie rozprawy głównej i wydanie końcowego orzeczenia przy zachowaniu wszelkich warunków ustawowych, a zatem tok czynności procesowych od momentu określonego w art. 381 k.p.k. do momentu określonego w art. 418 k.p.k.

W sytuacji procesowej, jaka zaistniała w niniejszej sprawie, przeprowadzona od początku rozprawa, od dnia 28 listopada 2005 r. do chwili wyrokowania w dniu 15 maja 2006 r., toczyła się z udziałem obrońcy z urzędu, brak zatem podstaw do przyjęcia, iż w sprawie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.”

Pełny tekst postanowienia wraz z uzasadnieniem:

http://www.sn.pl/orzecznictwo/uzasadnienia/ik/I-KZP-0038_06.pdf

1.2. Orzeczenia w sprawach kasacyjnych

1.2.1. Szczególna sytuacja motywacyjna jako okoliczność wykluczająca winę

przepisy: art. 1 § 2 k.k.; art. 133 §1 k.k. z 1932 r.

hasła: wina

Wyrok z dnia 7 lutego 2007 r., V KK 413/06

Teza:

Wśród uczestników zdarzenia, stłumionego brutalnie przez siły milicyjne, znajdował się A. A., którego zachowanie motywowane było szczególną sytuacją, wykluczającą przypisanie mu winy, co z kolei czyniło niemożliwym skazanie go za przestępstwo.

Z uzasadnienia:

„Sąd Powiatowy w Z., wyrokiem z dnia 28 czerwca 1960 r. (Kp 378/60), uznał A. A. za winnego tego, że „w dniu 30 maja 1960 r. w Z., podczas zbiegowiska publicznego, którego uczestnicy dopuścili się gwałtownego zajścia na funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej i mienie społeczne, działając z pobudek chuligańskich, dokonał napadu na interweniujących w celu przywrócenia ładu i porządku funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej, rzucając w ich kierunku i w kierunku budynku Komendy Miasta MO kamieniami”, to jest przestępstwa z art. 133 § 1 k.k. z 1932 r. w zw. z art. 4 ustawy z dnia 22 maja 1958 r. o zaostrzeniu odpowiedzialności karnej za chuligaństwo (Dz. U. Nr 34, poz. 152), i za to skazał go na karę czterech lat więzienia. Dalej odtworzono, że Sąd Wojewódzki w Zielonej Górze, po rozpoznaniu w dniu 20 października 1960 r. rewizji obrońcy, zmienił zaskarżony wyrok przez obniżenie kary więzienia do trzech lat.

Kasację od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego na korzyść skazanego złożył Rzecznik Praw Obywatelskich.

(...) Kasacja okazała się w całej rozciągłości zasadna.

Bazując w głównej mierze na informacjach zawartych w naukowej publikacji pod redakcją T. Dzwonkowskiego: „Wydarzenia Zielonogórskie w 1960 r.” (Zielona Góra 1995), należało stwierdzić, że uczestnicy zajść, jakie rozegrały się w dniu 30 maja 1960 r., działali w ramach słusznego protestu i oporu przeciwko eksmisji Parafii Rzymskokatolickiej p/w św. Jadwigi z budynku zajmowanego przez nią od 1945 r. Wśród uczestników zdarzenia, stłumionego brutalnie przez siły milicyjne, znajdował się A. A., którego zachowanie motywowane było szczególną sytuacją, wykluczającą przypisanie mu winy, co z kolei czyniło niemożliwym skazanie go za przestępstwo.”

1.2.2. Granice porozumienia przy wniosku prokuratora o skazanie bez rozprawy

przepisy: art. 335 § 1 k.p.k.

hasła: wniosek o skazanie bez rozprawy

Wyrok z dnia 7 lutego 2007r., V KK 421/06

Teza:

Zgodnie z art. 335 § 1 k.p.k. uzgodnienie pomiędzy prokuratorem a oskarżonym może dotyczyć jedynie kar i środków karnych, nie zaś kosztów i opłat. W konsekwencji, nawet wówczas, gdy porozumienie obejmuje te kwestie, sąd nie narusza prawa procesowego orzekając co do nich odmiennie.

1.2.3. Środek użyty do popełnienia przestępstwa jako znamię czynu; znamiona groźby karalnej

przepisy: art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., art. 190 § 1 k.k.

hasła: wyrok, przestępstwa przeciwko wolności – groźba karalna

Postanowienie z dnia 1 lutego 2007 r., II KK 141/06

Teza:

1. Wymóg dokładnego określenia przypisanego czynu (art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.) jest spełniony mimo niemożności wskazania rodzaju środka zastosowanego do pełnienia tego czynu. Tylko wtedy jest konieczne opisanie środka użytego do popełnienia przestępstwa, jeżeli należy on do znamion czynu.

2. Przepis art. 190 § 1 k.k. nie zawiera wymogu współczesności obawy do wypowiedzianych gróźb.

Z uzasadnienia:

„Wymóg dokładnego określenia przypisanego czynu (art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.) jest spełniony mimo niemożności wskazania rodzaju środka zastosowanego do pełnienia tego czynu. Tylko wtedy jest konieczne opisanie środka użytego do popełnienia przestępstwa, jeżeli należy on do znamion czynu np. z art. 159 k.k. lub z art. 280 § 2 k.k. Znamion użytego środka nie zawiera nie tylko art. 163 § 1 k.k., ale również np. art. 148 § 1 k.k. czy art. 156 § 1 k.k. Jest oczywiste, że nie będzie stało na przeszkodzie przypisaniu sprawcy np. uszczerbku na zdrowiu, nieodnalezienie przedmiotu użytego do popełnienia tego czynu a przez to – niemożność precyzyjnego opisanie cech tego przedmiotu, jeśli inne dowody świadczą o sprawstwie określonej osoby.

(...) Przepis art. 190 § 1 k.k. nie zawiera wymogu współczesności obawy do wypowiedzianych gróźb. Argument o użyciu w czasie terażniejszym w tym przepisie czasownika „wzbudza”, nie ma żadnego znaczenia, skoro inne znamię czasownikowe określające zachowanie się sprawcy – „grozi”, również występuje w formie niedokonanej. Ponadto, konstrukcja typów czynów w Kodeksie karnym z 1997 r. jest efektem tradycji legislacyjnej. Dlatego mimo formy znamienia czasownikowego czynu z art. 148 § 1 k.k., sprawca jest oskarżony, a później skazany, przecież nie za dokonywanie właśnie zabicia człowieka. Wreszcie, przestępstwo groźby karalnej jest przestępstwem skutkowym. Przy tego typu czynach między czasem ich dokonania a czasem skutku może zachodzić różnica. (Szczególnie jest to widoczne na tle czynów przeciwko zdrowiu). Przewidział to i usankcjonował ustawodawca przy określaniu przedawnienia ścigania przestępstw skutkowych (zob. art. 101 § 3 k.k.).”

1.2.4. Znamiona przestępstwa nawoływania do nienawiści na tle różnic narodowościowych, etnicznych lub rasowych

przepisy: art. 256 k.k.

hasła: przestępstwa przeciwko porządkowi publicznemu – inne

Postanowienie z dnia 5 lutego 2007 r., IV KK 406/06

Teza:

Nawoływanie do nienawiści z powodów wymienionych w art. 256 k.k. – w tym na tle różnic narodowościowych – sprowadza się do tego typu wypowiedzi, które wzbudzają uczucia silnej niechęci, złości, braku akceptacji, wręcz wrogości do poszczególnych osób lub całych grup społecznych czy wyznaniowych bądź też z uwagi na formę wypowiedzi podtrzymują i nasilają takie negatywne nastawienia i podkreślają tym samym uprzywilejowanie, wyższość określonego narodu, grupy etnicznej, rasy lub wyznania.

Z uzasadnienia:

„Kasacja nie jest zasadna. Podniesiony w niej zarzut rażącego naruszenia prawa materialnego art. 256 k.k. jest powtórzeniem zarzutu apelacji z tym, że w tym środku odwoławczym potraktowany został – przez jej Autora – jako naruszenie prawa procesowego to jest błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia.

(...) Oceniając faktyczną treść niesionego przez oskarżonego transparentu na Placu Niepodległości w K. w czasie obchodów Narodowego Święta Niepodległości w dniu 11 listopada 2004 r. –

„Wyzwolimy Polskę od euro – zdrajców, Żydów, masonów i rządowej mafii”, Sąd odwoławczy w pełni podzielił zaprezentowane przez Sąd pierwszej instancji stanowisko, że na tle całokształtu okoliczności sprawy – przebiegu manifestacji, postawy oskarżonego w czasie manifestacji przy braku jakichkolwiek dodatkowych – poza treścią niesionego transparentu – wypowiedzi, gestów, nie można Z. P. przypisać zamiar nawoływania do nienawiści na tle różnic narodowościowych. Zarówno Sąd odwoławczy jak i wcześniej Sąd pierwszej instancji zwracają uwagę na sformułowanie czasownikowe zawarte w treści transparentu „wyzwolimy”, a nie jak niezgodnie ze stanem faktycznym podał w swoich zeznaniach M. O. nieobecny na pochodzie „wyzwólmy”. Oba Sądy, poza innymi podniesionymi i dokładnie omówionymi okolicznościami mającymi istotny wpływ na ocenę strony zarówno podmiotowej jak i przedmiotowej całego zdarzenia, właśnie i w sformułowaniu czasownikowym „wyzwolimy”, a nie „wyzwólmy” nie dopatrzyły się intencji nawoływania, które ma postać nakłaniania (podżegania) do nienawiści na tle różnic narodowościowych.

Sąd Rejonowy dokonał m. in. w oparciu o definicję słowa „wyzwolić”, zawartą w „słowniku języka polskiego PWN pod redakcją prof. Mieczysława Szymczaka (k. 87), wykładni znaczenia tego słowa, wykazując, że zawartego w transparencie słowa „wyzwolimy” nie można utożsamiać z nawoływaniem, nakłanianiem (podżeganiem).

Nawoływanie do nienawiści z powodów wymienionych w art. 256 k.k. – w tym na tle różnic narodowościowych – sprowadza się do tego typu wypowiedzi, które wzbudzają uczucia silnej niechęci, złości, braku akceptacji, wręcz wrogości do poszczególnych osób lub całych grup społecznych czy wyznaniowych bądź też z uwagi na formę wypowiedzi podtrzymują i nasilają takie negatywne nastawienia i podkreślają tym samym uprzywilejowanie, wyższość określonego narodu, grupy etnicznej, rasy lub wyznania.

Przestępstwo z art. 256 k.k. ma charakter umyślny i może zostać popełnione tylko w zamiarze bezpośrednim, o szczególnym zabarwieniu a więc w konkretnej intencji (*dolus directus coloratus*).

Takich przesłanek Sąd pierwszej w działaniu oskarżonego się nie dopatrzył uzasadniając bardzo wnikliwie swoje stanowisko, w pełni zaakceptowane przez Sąd odwoławczy w sposób, który nie stwarza żadnych podstaw do podważania prawidłowości oceny postawy i zachowań oskarżonego, a tym samym podzielenia stanowiska zaprezentowanego w kasacji prokuratora, że Z. P. realizował swoim działaniem znamiona przestępstwa z art. 256 k.k.

Orzekające w sprawie Sądy, uznały, że czyn oskarżonego nie zawierał znamion czynu zabronionego, ponieważ oskarżony nie nawoływał do nienawiści na tle różnic narodowościowych, etnicznych, czy wyznaniowych, a jedynie „manifestował swój osobisty pogląd.” W ocenie Sądu pierwszej instancji, zaakceptowanej w pełni przez Sąd odwoławczy, Z. P. swoim zachowaniem nie naruszył obowiązującego prawa, a dał wyraz swoim osobistym poglądom do czego uprawniał go art. 54 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z dnia 16 lipca 1997 r. Nr 78, poz. 483).

Słusznie też – w szczególności Sąd pierwszej instancji – podkreślił, a Sąd odwoławczy ustalenia faktyczne i oceną dowodów tego Sądu w pełni podzielił, że Z. P. nie jest i nie był członkiem Polskiej Partii Pracy i pomimo, że na transparencie wymieniono „Polską Partię Pracy Oddz. K.” treścią niesionego transparentu wyrażał wyłącznie swój osobisty pogląd i stosunek do wymienionego w nim narodu.

Sąd odwoławczy podkreślił przy tym, że nie akceptuje poglądów oskarżonego Z. P., bo niewątpliwie są one z punktu widzenia zasad współżycia społecznego oraz sposobu korzystania z praw i wolności naganne. W sferze opinii, przekonań religijnych należy unikać wyrażenia, które niepotrzebnie obrażają innych i na pewno nie przyczyniają się w żaden sposób do debaty publicznej zdolnej zapewnić realny postęp w rozwiązywaniu problemów. Nie oznacza to jednak, że każde powszechnie nieakceptowane wyrażenie swoich poglądów, odczuć, stosunku do innych należy penalizować.

Jeśli Sądy orzekające w sprawie oskarżonego, nie dzieląc bynajmniej postawy oskarżonego, nie dopatrzyły się znamion zarzucanego mu przestępstwa i dały temu wyraz, po dogłębnej i wnikliwej analizie całokształtu okoliczności sprawy i ocenie dowodów, to trudno stanowisko to – w trybie kasacji – zakwestionować.

Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w drodze nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest kasacja, możliwe jest jedynie w wypadku stwierdzenia rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego. Nie jest więc możliwe weryfikowanie w trybie kasacyjnym ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, podobnie jak oceny rzetelnie przeanalizowanego materiału dowodowego i dokonania wykładni przepisu w sposób, który nie poddaje się oczywistemu błędowi.”

1.2.5. Wznowienie postępowania a wejście w życie wyroku Trybunału Konstytucyjnego

przepisy: art. 535 § 2 k.p.k.

hasła: wznowienie postępowania – podstawy

Postanowienie z dnia 26 lutego 2007 r., IV KO 68/06

Teza:

Skoro (...) z treści powołanego we wniosku o wznowienie postępowania wyroku Trybunału Konstytucyjnego, opublikowanego w Dzienniku Ustaw z 2006 r. Nr 15, poz. 118, wynika, że wejście on w życie z dniem 30 stycznia 2007 r. i tym samym dopiero z tą datą nastąpi utrata mocy obowiązującej przepisu art. 535 § 2 k.p.k., to brak było podstaw do powoływania się na tę okoliczność jako przesłankę uzasadniającą wniosek o wznowienie postępowania.

Z uzasadnienia:

„Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego H. W. wniósł o wznowienie postępowania kasacyjnego zakończonym postanowieniem Sądu Najwyższego oddalającym jako oczywiście bezzasadną kasację wniesioną na niekorzyść oskarżonych przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowych od wyroku Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 28 listopada 2005 r., II AKa 296/05. Jako podstawę wniosku wskazano wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 stycznia 2006 r., SK 30/05 stwierdzający, że przepis art. 535 § 2 k.p.k. jest niezgodny z Konstytucją RP. Skoro zatem przepis będący podstawą prawną postanowienia Sądu Najwyższego został uznany za niekonstytucyjny, to – zdaniem autora wniosku – powinno nastąpić uchylenie zaskarżonego postanowienia i ponowne rozpoznanie kasacji.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniosek pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego H. W. nie zasługiwał na uwzględnienie. W judykaturze i doktrynie przyjmuje się zgodnie, że utrata mocy obowiązującej przepisu uznanego za sprzeczny z Konstytucją następuje dopiero z chwilą wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego (zob. wyrok TK z 27 kwietnia 2005 r., P 1/05; por. także: M. Safjan: Skutki prawne orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego, Państwo i Prawo 2003, z. 1). Skoro (...) z treści powołanego we wniosku o wznowienie postępowania wyroku Trybunału Konstytucyjnego, opublikowanego w Dzienniku Ustaw z 2006 r. Nr 15, poz. 118, wynika, że wejście on w życie z dniem 30 stycznia 2007 r. i tym samym dopiero z tą datą nastąpi utrata mocy obowiązującej przepisu art. 535 § 2 k.p.k., to brak było podstaw do powoływania się na tę okoliczność jako przesłankę uzasadniającą wniosek o wznowienie postępowania.

Mając zatem na uwadze, że orzeczenie, którego dotyczył wniosek oskarżyciela posiłkowego, zapadło w okresie, w którym Trybunał Konstytucyjny zezwolił jeszcze na dalsze stosowanie przepisu art. 535 § 2 k.p.k., Sąd Najwyższy uznał, że rozstrzygnięcie powołane przez wnioskodawcę nie da-

walo podstawy do wznowienia postępowania kasacyjnego i oddalił wnioski złożony przez jego pełnomocnika (art. 540 § 2 k.p.k. a contrario),”

1.2.6. Wylączenie sędziogo (*iudex inabilis*)

przepisy: art. 40 § 3 k.p.k.

hasła: wylączenie (określonego podmiotu)

Postanowienie z dnia 26 lutego 2007 r., IV KZ 12/07

Teza:

Ustawowe pojęcie orzekania „co do kasacji” dotyczy nie tylko decyzji rozstrzygających wprost w kwestii dopuszczalności skargi, ale również i tych rozstrzygnięć, które pozostają w ścisłym związku z wydaniem zarządzenia w przedmiocie jej dopuszczalności. Do takich decyzji należy m. in. rozstrzygnięcie w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o doręczenie odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem celem wniesienia kasacji.

Z uzasadnienia:

„Z treści (art. 40 § 3 k.p.k.) wynika, że sędzia, który brał udział w wydaniu orzeczenia zaskarżonego w trybie kasacji nie może orzekać co do kasacji. W związku z powyższym należy przyjąć, że sędzia ten jest wylączone od orzekania zarówno w przedmiocie merytorycznej zasadności skargi kasacyjnej wniesionej od wskazanego orzeczenia, jak i to, że nie może on wydawać jakichkolwiek rozstrzygnięć „co do tej kasacji”, a zatem także tych, które dotyczą formalnych warunków jej dopuszczalności i których skutkiem może być niedopuszczenie do merytorycznego rozpoznania kasacji. Pogląd ten jest prezentowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. m. in. orzeczenia SN: z dnia 14 maja 1995 r., V KKN 325/96, OSNKW 1997, z. 9–10, poz. 71, z dnia 14 listopada 1996 r., IV KKN 299/96, Prok. i Pr. 1997, z. 5, poz. 6, z dnia 29 sierpnia 1996 r., V KZ 27/96, OSNKW 1996, z. 9–10, poz. 64). Dodatkowo należy podkreślić, że ustawowe pojęcie orzekania „co do kasacji” dotyczy nie tylko decyzji rozstrzygających wprost w kwestii dopuszczalności skargi, ale również i tych rozstrzygnięć, które pozostają w ścisłym związku z wydaniem zarządzenia w przedmiocie jej dopuszczalności. Do takich decyzji należy m.in. rozstrzygnięcie w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o doręczenie odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem celem wniesienia kasacji.”

1.2.7. Podstawa uwzględnienia kasacji; rekompensata z tytułu niesłusznie zastosowanego środka procesowego

przepisy: art. 523 § 1 k.p.k., art. 552 § 4 k.p.k., art. 444 § 2 k.c., art. 447 k.c.

hasła: kasacja ogólnie, odszkodowanie

Postanowienie z dnia 7 lutego 2007 r., V KK 61/06

Teza:

Zakwestionowanie sposobu miarkowania zadośćuczynienia w postępowaniu kasacyjnym może mieć miejsce jedynie w bardzo wyjątkowych wypadkach, skoro podstawą uwzględnienia kasacji może być jedynie stwierdzenie rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.).

Na podstawie art. 552 § 4 k.p.k. (...) rekompensowane być mogą jedynie szkody i krzywdy będące bezpośrednim następstwem niesłuszności zastosowanego środka procesowego. Może być zatem zasądzone jedynie odszkodowanie i zadośćuczynienie, w ramach których zrekompensowane być mogą wspomniane szkody i krzywdy. Jeżeli zaś w wyniku sposobu wykonania środka procesowego doszło do dalszych szkód, w szczególności takich, które powodują, że aresztowany lub za-

trzymany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, nic nie stoi na przeszkodzie dochodzeniu od Skarbu Państwa renty (art. 444 § 2 k.c.), także w postaci skapitalizowanej (art. 447 k.c.), na drodze procesu cywilnego.

Z uzasadnienia:

„(...) kontrola kasacyjna nie potwierdza tezy autora kasacji, jakoby Sąd Apelacyjny dopuścił się rażącego naruszenia prawa procesowego, akceptując wysokość kwoty zasądzonej na rzecz wnioskodawcy tytułem zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie. O zasądzeniu na rzecz wnioskodawcy nieodpowiedniej kwoty zadośćuczynienia w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. można byłoby mówić jedynie wówczas, gdyby kwota ta była rażąco niewspółmierna do krzywdy, jaka stała się udziałem osoby niesłusznie zatrzymanej. O takiej sytuacji, w sprawie, w której zasądzono z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania kwotę 12 tys. zł, nie może być mowy. Nadto, zakwestionowanie sposobu miarkowania zadośćuczynienia w postępowaniu kasacyjnym może mieć miejsce jedynie w bardzo wyjątkowych wypadkach, skoro podstawą uwzględnienia kasacji może być jedynie stwierdzenie rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.).

(...) Sąd Apelacyjny całkowicie zasadnie podzielił zapatrywanie prawne Sądu Okręgowego, według którego przepisy o rencie, a w konsekwencji także przepisy dotyczące jej kapitalizacji (art. 444 § 2 k.c. i 447 k.c.), nie mają zastosowania w przypadku dochodzenia odszkodowania i zadośćuczynienia na podstawie art. 552 § 4 k.p.k. W tym trybie rekompensowane być mogą jedynie szkody i krzywdy będące bezpośrednim następstwem niesłuszności zastosowanego środka procesowego. Może być zatem zasądzone jedynie odszkodowanie i zadośćuczynienie, w ramach których rekompensowane być mogą wspomniane szkody i krzywdy. Jeżeli zaś w wyniku sposobu wykonania środka procesowego doszło do dalszych szkód, w szczególności takich, które powodują, że aresztowany lub zatrzymany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, nic nie stoi na przeszkodzie dochodzeniu od Skarbu Państwa renty (art. 444 § 2 k.c.), także w postaci skapitalizowanej (art. 447 k.c.), na drodze procesu cywilnego. Lex specialis, jakim jest bez wątpienia art. 552 k.p.k., wyłącza bowiem stosowanie przepisów ogólnych prawa cywilnego jedynie w takim zakresie, w jakim sam kształtuje podstawy odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa. Dochodzenie tych roszczeń nie jest wcale związane z kwestią niewątpliwie niesłuszności stosowanych środków procesowych, o której to niesłuszności mowa w art. 552 § 4 k.p.k., i w związku z tym dochodzenie ich od Skarbu Państwa możliwe jest zarówno wtedy, gdy roszczenie wynika z wykonania słusznych, jak i niesłusznych środków procesowych. W tej sytuacji argument obrony, jakoby z „odszkodowaniem”, o którym mowa w art. 552 § 4 k.p.k., należy kojarzyć także jednorazowe „odszkodowanie” odpowiadające skapitalizowanej rencie (art. 447 k.c.), traci na znaczeniu. Zażalenie stanowiska odbiegającego od zapatrywania Sądu Najwyższego prowadziłooby zresztą do nie dającego się zaakceptować wniosku, że w trybie określonym w rozdziale 58 k.p.k. wolno dochodzić renty skapitalizowanej na podstawie art. 447 k.c., zaś niedopuszczalne byłoby dochodzenie renty w jej klasycznej postaci, o której mowa w art. 444 § 2 k.c.”

1.2.8. Wyłącznie sędziego; zakres pojęcia orzekania „co do kasacji”

przepisy: art. 40 § 3 k.p.k.

hasła: wyłączenie (określonego podmiotu)

Postanowienie z dnia 15 lutego 2007 r., V KZ 4/07

Teza:

Z przepisu art. 40 § 3 k.p.k. wynika, że sędzia, który brał udział w wydaniu orzeczenia zaskarżonego w trybie skargi kasacyjnej, nie może orzekać co do tej skargi.

W pojęciu orzekania „co do kasacji” mieszczą się tak decyzje, które wprost rozstrzygają kwestię dopuszczalności kasacji, jak i takie, które pozostają w ścisłym związku z zagadnieniem dopuszczalności skargi. Wśród takich właśnie rozstrzygnięć mieści się postanowienie o odmowie przywrócenia terminu do złożenia wniosku o doręczenie odpisu wyroku z uzasadnieniem w celu wniesienia kasacji.

Z uzasadnienia:

„Z przepisu art. 40 § 3 k.p.k. wynika, że sędzia, który brał udział w wydaniu orzeczenia zaskarżonego w trybie skargi kasacyjnej, nie może orzekać co do tej skargi. W pełni ukształtowane i jednolite stanowisko Sądu Najwyższego (por. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 maja 1995 r., V KKN 325/96, OSNKW 1997, nr 9-10, poz. 71; z dnia 10 stycznia 2001 r., IV KZ 92/00, LEX nr 51821; z dnia 26 października 2005 r., III KZ 48/05, LEX nr 157234; z dnia 24 stycznia 2006 r., III KZ 65/05, Prok. i Pr. 2006/6/15; z dnia 8 lutego 2006 r., III KZ 68/05, LEX nr 173665) nie pozostawia wątpliwości co do tego, że w pojęciu orzekania „co do kasacji” mieszczą się tak decyzje, które wprost rozstrzygają kwestię dopuszczalności kasacji, jak i takie, które pozostają w ścisłym związku z zagadnieniem dopuszczalności skargi. Wśród takich właśnie rozstrzygnięć mieści się postanowienie o odmowie przywrócenia terminu do złożenia wniosku o doręczenie odpisu wyroku z uzasadnieniem w celu wniesienia kasacji, bowiem decyzja ta de facto blokuje drogę do wniesienia kasacji (jej dopuszczalność), a następnie do jej merytorycznego rozpoznania.”

1.3. Orzecznictwo Izby Wojskowej Sądu Najwyższego

1.4. Zagadnienia prawne

(opracował: Michał Hudzik)

1.4.1. Relacja pojęć „gwałt” i „przemoc” w kontekście przestępstw i wykroczeń przeciwko mieniu

przepisy: art. 210 § 1 k.k. z 1969 r., art. 280 § 1 k.k., art. 130 § 3 k.w.

hasła: rozbój (zob. przestępstwa przeciwko mieniu – rozbój), przemoc

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Toruniu, **I KZP 39/06**

„1. Czy zakres znaczeniowy znamienia "gwałt" z art. 210 § 1 kodeksu karnego z 1969 r. i art. 130 § 3 k.w. jest taki sam, jak zakres znaczeniowy znamienia "przemoc" z art. 280 § 1 kodeksu karnego z 1997 r.?

2. Czy "doprowadzenie do stanu bezbronności" w rozumieniu art. 280 § 1 kodeksu karnego z 1997 r. może być wynikiem użycia przemocy lub groźby natychmiastowego jej użycia?"

Termin rozstrzygnięcia:

21 marca 2007 r., godz. 09:30, sala C

1.4.2. Forma postępowania przygotowawczego i jej wpływ na tryb postępowania sądowego

przepisy: art. 325c § 2 k.p.k., art. 469 k.p.k.

hasła: postępowanie przygotowawcze – dochodzenie, postępowanie przygotowawcze – śledztwo, postępowanie uproszczone

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Poznaniu, **I KZP 1/07**

„Czy w przypadku prowadzenia postępowania przygotowawczego w formie śledztwa z powodu nieukończenia dochodzenia w terminie 3 miesięcy, jeżeli następnie ujawni się okoliczność dotycząca jednego z podejrzanych samoistnie uzasadniająca formę śledztwa (art. 325c pkt 2 k.p.k.) a po upływie aktu oskarżenia jego sprawę rozpoznano odrębnie, to wyłączone zostaje możliwość odrębnego rozpoznania sprawy przez Sąd w trybie uproszczonym (jednoosobowo) (art. 469 k.p.k.) także co do współoskarżonego, którego nie dotyczyły inne okoliczności uzasadniające prowadzenie postępowania przygotowawczego w formie śledztwa?”

Pełny tekst uzasadnienia:

http://www.sn.pl/aktual/pytaniapr/ik/I-KZP-01_07.pdf

Termin rozstrzygnięcia:

21 marca 2007 r., godz. 10:30, sala C

1.4.3. Weksel niepełny (*in blanco*) jako przedmiot czynności wykonawczej przestępstwa określonego w art. 310 § 1 k.k.

przepisy: art. 310 § 1 k.k.

hasła: fałszowanie pieniędzy (zob. przestępstwa przeciwko obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi – fałszowanie pieniędzy, środków płatniczych)

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Tarnowie, **I KZP 2/07**

„Czy użyte w art. 310 § 1 k.k. zwroty środek płatniczy albo dokument uprawniający do otrzymania sumy pieniężnej – odnoszą się również do weksla niepełnego (*in blanco*)?”

Pełny tekst uzasadnienia:

http://www.sn.pl/aktual/pytaniapr/ik/I-KZP-02_07.pdf

Termin rozstrzygnięcia:

21 marca 2007 r., godz. 11:30, sala C

1.4.4. Uprawnienia pokrzywdzonego

przepisy: art. 339 § 3 pkt 1 k.p.k., art. 339 § 3 pkt 2 k.p.k.

hasła: zażalenie – wniesienie, zażalenie – ogólnie, pokrzywdzony, strony

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Kielcach, **I KZP 3/07**

„1. Czy pokrzywdzonemu nie będącemu stroną postępowania przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie wydane w trybie art. 339 § 3 pkt 1 i 2 k.p.k.?”

2. Jakie są skutki postanowienia wydanego w następstwie rozpoznania zażalenia w sytuacji, gdyby zażalenie to nie przysługiwało?”

Termin rozstrzygnięcia:

26 kwietnia 2007 r., godz. 12:00, sala C

1.4.5. Prawo do obrony jako kontratyp przestępstwa składania fałszywych zeznań

przepisy: art. 233 § 1 k.k., art. 6 k.p.k., art. 183 § 1 k.p.k., art. 42 ust. 3 Konstytucji RP

hasła: prawo do obrony, prawo do odmowy zeznań, fałszywe zeznanie

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Lublinie, **I KZP 4/07**

„Czy osobie, której zachowanie jest przedmiotem postępowania przygotowawczego zakończonego w fazie *in rem*, przysługuje prawo do obrony w tym postępowaniu polegające na możliwości składania fałszywych zeznań na okoliczności tego zachowania, wyłączające odpowiedzialność karną z art. 233 § 1 k.k., czy też prawo do obrony na tym etapie postępowania karnego może być realizowane jedynie w wyniku skorzystania z uprawnienia określonego w art. 183 § 1 k.p.k.?”

Pełny tekst uzasadnienia:

http://www.sn.pl/aktual/pytaniapr/ik/I-KZP-04_07.pdf

Termin rozstrzygnięcia:

26 kwietnia 2007 r., godz. 10:00, sala C

1.4.6. Zasady intertemporalne

przepisy: art. 39 ustawy z dnia 16 grudnia 2005 r. o produktach pochodzenia zwierzęcego (Dz. U. z 2006 r. Nr 17, poz. 217), art. 28 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o wymaganiach weterynaryjnych dla produktów pochodzenia zwierzęcego (Dz. U. Nr 33, poz. 299 ze zm.), art. 4 § 1 k.k., art. 4 § 4 k.k.

hasła: pozakodeksowe przepisy karne

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Opolu, **I KZP 5/07**

„Czy treść art. 39 ustawy z dnia 16 grudnia 2005 r. o produktach pochodzenia zwierzęcego (Dz. U. z 2006 r. Nr 17, poz. 127), który stanowi, iż do postępowań w sprawach, o których mowa w art. 28 ustawy wymienionej w art. 41 (tu: ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. o wymaganiach weterynaryjnych dla produktów pochodzenia zwierzęcego Dz. U. z 2004 r. Nr 33, poz. 288 z późn. zm.) wszczętych i niezakończonych prawomocnym orzeczeniem sądu do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe, oznacza, iż przepisy zawarte w art. 28 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o wymaganiach weterynaryjnych dla produktów pochodzenia zwierzęcego nadal pozostają w mocy, pomimo kategoriycznego brzmienia art. 41 ustawy z dnia 16 grudnia 2005 r. o produktach pochodzenia zwierzęcego, zgodnie z którym: traci moc ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. o wymaganiach weterynaryjnych dla produktów pochodzenia zwierzęcego (Dz. U. Nr 33, poz. 288 oraz z 2005 r., Nr 10, poz. 68 i Nr 23, poz. 188), który wskazuje, iż wolą ustawodawcy była derogacja całej ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o wymaganiach weterynaryjnych dla produktów pochodzenia zwierzęcego. W wypadku pozytywnej odpowiedzi na tak postawione pytanie, to czy art. 39 ustawy z dnia 16 grudnia 2005 r. o produktach pochodzenia zwierzęcego stanowi *lex specialis* w stosunku do ogólnej zasady wyrażonej w art. 4 § 4 Kodeksu karnego, przy założeniu, że zarzucony oskarżonemu czyn *de lege lata* nie jest już zabroniony pod groźbą kary, czy też należy w tym wypadku stosować część ogólną ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. z 1997 r. Nr 88, poz. 553 z późn. zm.)?”

Termin rozstrzygnięcia:

26 kwietnia 2007 r., godz. 10:30, sala C

1.4.7. Zakres możliwych do wykorzystania informacji uzyskanych w wyniku czynności operacyjnych

przepisy: art. 19 ust. 1 i art. 19 ust. 15 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (tekst jedn.: Dz. U. z 2002 r. Nr 7, poz. 58 ze zm.)

hasła: policja, dowody, czynności operacyjne

Wniosek Prokuratora Generalnego, **I KZP 6/07**

„Czy przez «uzyskane dowody pozwalające na wszczęcie postępowania karnego lub mające znaczenie dla toczącego się postępowania karnego» w rozumieniu art. 19 ust. 15 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (tekst jedn.: Dz. U. z 2002 r. Nr 7, poz. 58 z późn. zm.) należy rozumieć tylko dowody popełnienia przestępstw wymienionych w katalogu z art. 19 ust. 1 tej ustawy i odnoszące się jedynie do osoby, wobec której zarządzono kontrolę operacyjną?»

Termin rozstrzygnięcia:

26 kwietnia 2007 r., godz. 09:00, sala C

1.4.8. Konstrukcja sprawstwa rozszerzonego w Kodeksie karnym skarbowym

przepisy: art. 9 § 3 k.k.s.

hasła: przestępstwa i wykroczenia skarbowe – ogólnie

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Poznaniu, **I KZP 7/07**

„Czy od dnia 17 grudnia 2005 r. podmiotem odpowiedzialności określonej w art. 9 § 3 k.k.s. jest również osoba, która na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi jednostki organizacyjnej nie mającej osobowości prawnej jaką jest spółka cywilna?»

Termin rozstrzygnięcia:

26 kwietnia 2007 r., godz. 11:00, sala C

1.4.9. Pojęcie wygranej w rozumieniu ustawy o grach losowych i zakładach wzajemnych

przepisy: art. 2 ust. 1 ustawy z 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2004 r., Nr 4, poz. 27 ze zm.)

hasła: pozakodeksowe przepisy karne

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Częstochowie, **I KZP 8/07**

„Czy jest wygraną w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy o grach i zakładach wzajemnych z 29 lipca 1992 r. wygrana w postaci punktów kredytowych w ramach opłaconego czasu gry umożliwiająca wykorzystanie zdobytych punktów w następnej grze po dokonaniu stosownej opłaty?»

Termin rozstrzygnięcia:

26 kwietnia 2007 r., godz. 12:30, sala C

1.4.10. Okoliczności powodujące istnienie uzasadnionej wątpliwości co do bezstronności sędziego

przepisy: art. 34 § 3 k.p.k., art. 41 § 1 k.p.k., art. 387 § 1 k.p.k.

hasła: wyłączenie sprawy, sędzia, wyłączenie (określonego podmiotu)

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Poznaniu, **I KZP 9/07**

„Czy udział sędziego w rozpoznawaniu sprawy współsprawcy, przy zaistnieniu w sprawie okoliczności wskazanych w treści art. 34 § 3 k.p.k., z uwagi na złożenie przez niego (współsprawcę) wniosku w trybie art. 387 § 1 k.p.k., stanowi okoliczność wywołującą uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego – art. 41 § 1 k.p.k. i konieczność wyłączenia tego sędziego od prowadzenia później rozpatrywanych spraw osób, które nie złożyły wniosku o wydanie wyroku skazującego?”

Pełny tekst uzasadnienia:

http://www.sn.pl/aktual/pytaniapr/ik/I-KZP-09_07.pdf

Termin rozstrzygnięcia:

26 kwietnia 2007 r., godz. 13:00, sala C

1.4.11. Należności biegłego – zwrot kosztów przejazdem

przepisy: art. 9 ust. 3 i art. 12 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o należnościach świadków, biegłych i stron w postępowaniu sądowym (Dz. U. Nr 49, poz. 445 ze zm.)

hasła: koszty procesu, koszty procesu – ogólnie, biegli

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Zamościu, **I KZP 10/07**

„1. Czy określony w art. 9 ust. 3 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o należnościach świadków, biegłych i stron w postępowaniu sądowym (Dz. U. Nr 49, poz. 445 z późn. zm.) – zwrot kosztów przejazdów należnych biegłemu – obejmuje przejazd prywatnym samochodem?”

2. Czy wskazanie w art. 12 cyt. dekretu z dnia 26 października 1950 r. ... – na zasady obowiązujące dla sędziów w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym – oznacza, że:

a) przyznanie przez sąd biegłemu kosztów podróży prywatnym samochodem uzależnione jest od wyrażenia uprzedniej zgody przez prezesa właściwego sądu (lub sądu)?

b) w przypadku braku zgody uprawnionego organu – zakres zaskarżenia przez biegłego postanowienia sądu w przedmiocie przyznania zwrotu kosztów podróży obejmuje przejazd prywatnym samochodem?

3. Czy i jakie przesłanki winien badać organ wskazany w pkt. 2 lit. a) przed wyrażeniem zgody na przejazd biegłego prywatnym samochodem?”

Termin rozstrzygnięcia:

1.4.12. Odpowiedzialność karna lekarza dokonującego niezgodnych z prawdą wpisów w dokumentacji medycznej

przepisy: art. 270 § 1 k.k., art. 271 § 1 k.k.

hasła: przestępstwa przeciwko wiarygodności dokumentów – fałszerstwo dokumentów, przestępstwa przeciwko wiarygodności dokumentów – poświadczenie nieprawdy

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Poznaniu, **I KZP 11/07**

„1. Czy ogólne uprawnienie lekarza do sporządzania dokumentacji medycznej pacjenta wynikające z Ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (tekst jedn.: Dz. U. z 2005 r. Nr 226 poz. 1943 z późn. zm.) samoistnie pozwala na uznanie lekarza dokonującego fikcyjnego wpisu za "osobę uprawnioną do wystawienia dokumentu" w postaci historii choroby pacjenta, tj. za podmiot przestępstwa z art. 271 § 1 k.k.?

a w przypadku odpowiedzi negatywnej

2. Czy wynikające z Ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty ogólne uprawnienie lekarza do sporządzania dokumentacji medycznej pacjenta ekskulpuje lekarza dokonującego fikcyjnego wpisu opatrzonego własnym podpisem w historii choroby pacjenta od popełnienia przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. w formie przerobienia dokumentu?"

Termin rozstrzygnięcia:

1.4.13. Właściwość organów postępowania wykonawczego do odroczenia wykonania, rozłożenia na raty i umorzenia nawiązki na rzecz Skarbu Państwa oraz obowiązku uiszczenia kwoty pieniężnej stanowiącej równowartość orzeczonego przepadku

przepisy: art. 2 pkt 1 k.k.w., art. 2 pkt 8 k.k.w., art. 206 § 2 k.k.w., art. 206 § 3 k.k.w.

hasła: postępowanie wykonawcze (zob. kara – zasady wykonania), nawiązka

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Lublinie, **I KZP 12/07**

„Czy odpowiednie zastosowanie przepisu art. 206 § 2 k.k.w. do wykonania orzeczenia o nawiązce na rzecz Skarbu Państwa oraz obowiązku uiszczenia kwoty pieniężnej stanowiącej równowartość orzeczonego przepadku (art. 206 § 3 k.k.w.) oznacza, że odraczanie wykonania, rozkładanie na raty oraz umarzanie tych należności dokonuje sąd pierwszej instancji (art. 2 pkt 1 k.k.w.), czy też urząd skarbowy (art. 2 pkt 8)?"

Termin rozstrzygnięcia:

2. Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego dotyczące prawa karnego

2.1. Wyroki i postanowienia Trybunału Konstytucyjnego

2.2. Wokanda Trybunału Konstytucyjnego

3. Legislacja

(opr. Anna Błachnio-Parzych, asystent w Izbie Karnej SN; Sławomir Żółtek, asystent w Izbie Karnej SN)

3.1. Akty normatywne dotyczące prawa karnego

3.1.2. Wchodzą w życie:

- **W dniu 14 marca 2007 r.** – rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 8 lutego 2007 r. w sprawie sposobu przeprowadzania i dokumentowania przez wywiad skarbowy czynności niejawnego nadzorowania wytwarzania, przemieszczania, przechowywania i obrotu przedmiotami przestępstwa (Dz. U. z 2007 r. Nr 35, poz. 223)
Pełny tekst: <http://bap-psp.lex.pl/serwis/du/2007/0223.htm>
 - **W dniu 15 marca 2007 r.** – rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 lutego 2007 r. w sprawie ustalenia sądów okręgowych, którym przekazuje się rozpoznawanie spraw zgodności z prawdą oświadczeń lustracyjnych z obszarów właściwości innych sądów okręgowych (Dz. U. z 2007 r. Nr 35, poz. 224)
Pełny tekst: <http://bap-psp.lex.pl/serwis/du/2007/0224.htm>
-

3.2. Prace legislacyjne rządu

Na posiedzeniu w dniu 27 lutego Rada Ministrów zajęła stanowisko wobec poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym (druk nr 1070), przedłożone przez ministra sprawiedliwości.

Rząd zgadza się z intencją posłów, aby osobom karanym za pedofilię i stosującym przemoc wobec małoletnich zakazać pracy w placówkach oświatowych i opiekuńczo-wychowawczych. Zgodnie z propozycją poselską, dostęp pracodawców do informacji zgromadzonych w Krajowym Rejestrze Karnym (KRK) ma wyeliminować możliwość zatrudniania osób karanych w przeszłości za wymienione przestępstwa. Rząd uważa jednak, że zaproponowana przez posłów zmiana narusza przepisy Konstytucji RP i ustawy o ochronie danych osobowych. Propozycja posłów ma bowiem umożliwić każdemu, na podstawie deklaracji o zamiarze zatrudnienia, dostęp do informacji zgromadzonych w KRK. Zaproponowana przez posłów zmiana nie daje też wystarczającej ochrony, ponieważ dostęp pracodawcy do informacji o skazaniu nie stworzy dostatecznej bariery uniemożliwiającej pracę z dziećmi. Dla wzmocnienia małoletnich przed wszelkimi formami przemocy należy znowelizować ustawy dotyczące wykonywania zawodów związanych z leczeniem, nauką, wychowaniem lub opieką nad małoletnimi, aby skazanie za określone przestępstwa uniemożliwiało zatrudnienie. Rząd rozpocznie prace nad zmianą tych przepisów.

3.3. Prace legislacyjne Sejmu i Senatu RP

3.3.1. Sejm

3.3.1.1. Nowe projekty

- **Do Sejmu wpłynął przedstawiony przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy o odpowiedzialności za czyny przeciwko prawom osób wykonujących pracę zarobkową.** (tekst wraz z uzasadnieniem: <http://orka.sejm.gov.pl/Druki5ka.nsf/wgdruku/1446>)
 - **Do Sejmu wpłynął rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy o organizacji rynków owoców i warzyw, rynku chmielu, rynku tytoniu oraz rynku suszu paszowego. Projekt ustawa przewiduje wykroczenia za naruszenie wynikających z niej regulacji dotyczących działań podejmowanych w szczególności na rynku chmielu.** (tekst wraz z uzasadnieniem: <http://orka.sejm.gov.pl/Druki5ka.nsf/wgdruku/1427>)
-

3.3.1.2. Posiedzenia plenarne

- **Na posiedzeniu w dniu 28 lutego** ogłoszono sprawozdanie Komisji Administracji i Spraw Wewnętrznych, Komisji Kultury Fizycznej i Sportu oraz Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka o rządowym i poselskim projektach ustaw o zmianie ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych (druki sejmowe nr 723 i 1270) – 5-minutowe oświadczenia w imieniu klubów i kół – sprawozdawca poseł Krzysztof Mikuła. (tekst ustawy wraz z uzasadnieniem: <http://orka.sejm.gov.pl/proc5.nsf/opisy/638.htm>)
- **Na posiedzeniu w dniu 28 lutego** ogłoszono sprawozdanie Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka o rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o prokuraturze oraz niektórych innych ustaw (druki nr 1113 i 1405) – 10-minutowe oświadczenia w imieniu klubów i 5-minutowe oświadczenia w imieniu kół w łącznej dyskusji nad pkt. 8 i 9 – sprawozdawca poseł Marek Ast. (tekst ustawy wraz z uzasadnieniem: <http://orka.sejm.gov.pl/Druki5ka.nsf/wgdruku/1113>)
- **Na posiedzeniu w dniu 28 lutego** ogłoszono sprawozdanie Komisji Nadzwyczajnej o rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o prokuraturze (druki nr 1282 i 1424) – 10-minutowe oświadczenia w imieniu klubów i 5-minutowe oświadczenia w imieniu kół w łącznej dyskusji nad pkt. 8 i 9 – sprawozdawca poseł Marek Ast. (tekst ustawy wraz z uzasadnieniem: <http://orka.sejm.gov.pl/proc5.nsf/opisy/1282.htm>)
- **Na posiedzeniu w dniu 1 marca** ogłoszono sprawozdanie Komisji Nadzwyczajnej o rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego (druki nr 1289 i 1397) – 5-minutowe oświadczenia w imieniu klubów i kół – sprawozdawca poseł Józef Zych. (tekst ustawy wraz z uzasadnieniem: <http://orka.sejm.gov.pl/proc5.nsf/opisy/1289.htm>)
- **Na posiedzeniu w dniu 1 marca** ogłoszono sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi o stanowisku Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o produktach pochodzenia zwierzęcego oraz ustawy o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt (druki nr 1373 i 1413) – 5-minutowe oświadczenia w imieniu klubów i kół – sprawozdawca poseł Krzysztof Czarnecki. (tekst ustawy wraz z uzasadnieniem: <http://orka.sejm.gov.pl/proc5.nsf/opisy/1163.htm>)

- **Na posiedzeniu w dniu 1 marca** ogłoszono sprawozdanie Komisji Finansów Publicznych o stanowisku Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo dewizowe oraz innych ustaw (druki nr 1375 i 1383) – 5-minutowe oświadczenia w imieniu klubów i kół – sprawozdawca poseł Barbara Bubula.
(tekst ustawy wraz z uzasadnieniem: <http://orka.sejm.gov.pl/proc5.nsf/opisy/775.htm>)
 - **Na posiedzeniu w dniu 2 marca** ogłoszono sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa o rządowym projekcie ustawy o zapobieganiu i naprawie szkód w środowisku (druki nr 1307 i 1382) oraz przeprowadzono trzecie czytanie – sprawozdawca poseł Stanisław Gorczyca.
(tekst ustawy wraz z uzasadnieniem: <http://orka.sejm.gov.pl/proc5.nsf/opisy/1307.htm>)
-

3.3.1.3. Prace komisji sejmowych

- **20 lutego 2007 r. Komisja nadzwyczajna do rozpatrzenia projektów ustaw związanych z koalicyjnym programem rządowym „Solidarne Państwo” /NSP/** przeprowadziła pierwsze czytanie i rozpatrzyła rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy o prokuraturze (druk nr 1282).

Uzasadnienie projektu przedstawił podsekretarz stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości – Andrzej Duda.

Projekt ma na celu wprowadzenie do systemu prawnego możliwości delegowania lub zatrudniania prokuratorów powszechnych w wojskowych jednostkach organizacyjnych prokuratury.

Komisja przyjęła poprawki redakcyjne i legislacyjne. Komisja przyjęła sprawozdanie.

Sprawozdawca – poseł Marek Ast (PiS). Przedstawiciel UKIE oświadczył, iż przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

W posiedzeniu uczestniczyli: podsekretarz stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości – Andrzej Duda, zastępca Naczelnego Prokuratora Wojskowego – płk Zbigniew Woźniak oraz prezes Stowarzyszenia Prokuratorów RP – Krzysztof Parulski.

- **14 lutego 2007 r. Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi /RRW/** przeprowadziła pierwsze czytanie i rozpatrzyła rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy o organizacji rynku owoców i warzyw, rynku chmielu, rynku tytoniu oraz rynku szuszu paszowego (druk nr 1427).

Uzasadnienie projektu przedstawił podsekretarz stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi – Jan Krzysztof Ardanowski.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Komisja przyjęła sprawozdanie w brzmieniu przedłożenia.

Sprawozdawca – poseł Jerzy Gosiewski (PiS).

3.3.2. Senat

3.3.2.1. Posiedzenia plenarne

3.3.2.2 Prace komisji senackich

4. Analizy

5. Informacja międzynarodowa

5.1. Rada Europy

5.2. Orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka

5.2.1. Prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego

przepisy: art. 5 § 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka

hasła: warunkowe przedterminowe zwolnienie, Europejska Konwencja Praw Człowieka, Europejski Trybunał Praw Człowieka

Wyrok z dnia 6 marca 2007 r. w sprawie *Gębura przeciwko Polsce* (skarga nr 63131/00)

Teza:

Pewne opóźnienie w wykonaniu decyzji o warunkowym przedterminowym zwolnieniu można usprawiedliwić koniecznością dopełnienia formalności związanych ze zwolnieniem skazanego. Dopełnienie owych formalności nie może usprawiedliwiać opóźnienia w zwolnieniu skazanego trwającego dłużej niż kilka godzin (*several hours*).

Omówienie:

Skarżący odbywał karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w Mościcach. W dniu 22 marca 2000 r. Sąd Okręgowy w Tarnowie postanowił warunkowo zwolnić skarżącego z odbycia reszty kary pozbawienia wolności i wyznaczył skarżącemu trzyletni okres próby. Zażalenie prokuratora na to postanowienie zostało rozpoznane przez Sąd Apelacyjny w Krakowie dnia 12 kwietnia 2000 r. około godziny 9 rano. Sąd Apelacyjny postanowił utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie. Odpis prawomocnego postanowienia o warunkowym przedterminowym zwolnieniu został przekazany do Sądu Okręgowego w Tarnowie w dniu 13 kwietnia 2000 r., a dnia 14 kwietnia 2000 r. decyzja ta dotarła do dyrektora zakładu karnego, w którym skarżący odbywał karę. Skarżący został zwolniony z zakładu karnego dnia 14 kwietnia 2000 r. o godzinie 16.

W skardze do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka skarżący zarzucił naruszenie jego prawa do wolności i bezpieczeństwa osobistego wskutek bezprawnego przetrzymywania go w zakładzie karnym przez ponad 48 godzin, pomimo wydania prawomocnej decyzji o warunkowym przedterminowym zwolnieniu z odbycia reszty kary pozbawienia wolności.

W toku postępowania przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka rząd argumentował, że faktyczne pozbawienie wolności skarżącego, także po uprawomocnieniu się decyzji o jego warunkowym przedterminowym zwolnieniu, stanowiło „zgodne z prawem pozbawienie wolności w wyniku skazania przez właściwy sąd” w rozumieniu art. 5 § 1 (a) Konwencji. Trybunał nie zgodził się z tą tezą. Nie przekonały Trybunału także argumenty rządu, że skarżący mógł domagać się odszkodowania za szkodę spowodowaną bezprawnym przetrzymywaniem go w zakładzie karnym, na podstawie art. 417 kodeksu cywilnego.

Trybunał przypomniał, że przepis art. 5 Konwencji ma chronić przed bezprawnym i arbitralnym pozbawieniem wolności. Dlatego też przepis art. 5 § 1 Konwencji, wymieniający przesłanki usprawiedliwionego pozbawienia wolności, nie powinien być interpretowany rozszerzająco. Trybunał przyznał, że z konwencyjnego prawa do wolności i bezpieczeństwa osobistego nie wynika

prawo do warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbywania części kary pozbawienia wolności. Jednakże, jeżeli w prawie krajowym jest przewidziana taka instytucja, to wydanie prawomocnej decyzji o warunkowym przedterminowym zwolnieniu powoduje, że skazany ma prawo do natychmiastowego zwolnienia z zakładu karnego. Dlatego przetrzymywanie skarżącego w zakładzie karnym po wydaniu takiej decyzji nie znajduje usprawiedliwienia na podstawie art. 5 § 1 (a) Konwencji. Następnie Trybunał przyznał, że pewne opóźnienie w wykonaniu decyzji o warunkowym przedterminowym zwolnieniu można usprawiedliwić koniecznością dopełnienia formalności związanych ze zwolnieniem skazanego. Przypomniawszy jednak swoje wcześniejsze orzecznictwo, z którego wynika, że dopełnienie owych formalności nie może usprawiedliwiać opóźnienia w zwolnieniu skazanego trwającego dłużej niż kilka godzin (*several hours*). W tym względzie Trybunał powołał się na brzmienie paragrafu 3 Zarządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 sierpnia 1998 r. w sprawie czynności administracyjnych związanych z wykonywaniem tymczasowego aresztowania i kar oraz środków przymusu skutkujących pozbawieniem wolności, z którego wynikał nakaz niezwłocznego podejmowania czynności administracyjnych związanych z realizowaniem zwolnień skazanych. Zdaniem Trybunału rząd nie przedłożył wyjaśnień, które usprawiedliwiłyby tak długotrwałe (trwające ponad 48 godzin) przekazywanie decyzji o warunkowym przedterminowym zwolnieniu z sądów do zakładu karnego i dopełnianie formalności związanych ze zwolnieniem skarżącego. Toteż, w opinii Trybunału, w sprawie skarżącego organy odpowiedzialne za jego zwolnienie z zakładu karnego nie podjęły należytych starań o ograniczenie do minimum czasu niezbędnego do wykonania decyzji o warunkowym przedterminowym zwolnieniu z odbycia reszty kary. Stwierdzając naruszenie art. 5 § 1 Konwencji, Trybunał uznał za zbędne rozpatrywanie drugiego podniesionego przez skarżącego zarzutu (naruszenia prawa do prywatności i życia rodzinnego wskutek bezprawnego pozbawienia wolności).

Trybunał zasądził na rzecz skarżącego kwotę 1500 euro słusznego zadośćuczynienia.

(Opr.: Małgorzata Wąsek-Wiaderek, BSA SN)

6. Przegląd książek i czasopism

(opr. Leszek Ziomek, asystent w Izbie Karnej SN)

6.1. Przegląd książek

- ▶ *J. Bury, J. Kasprzak: Prawo karne islamu, Warszawa 2007, s. 277.*
- ▶ *J. Lewiński: Komentarz do Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, Warszawa 2007, Wyd. 5, s. 392.*

6.2. Przegląd czasopism

• **Palestra 2007 Nr 1–2**

- ▶ *A. Ziębiński: Wybrane kontrowersje wokół obrony obligatoryjnej, cz. I.*
- ▶ *W. Kozielowicz: Pojęcie niepoczytalności w doktrynie prawa karnego i orzecznictwie Sądu Najwyższego.*
- ▶ *M. Derlatka: Glosa do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2006 r., V KK 238/05.*
- ▶ *M. Pawelek: Glosa do postanowienia SN z 9 czerwca 2006 r., I KZP 14/06.*
- ▶ *K. Sychta: Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z 6 stycznia 2005 r., V KK 292/04.*

• **Paragraf na drodze 2007 Nr 2**

- ▶ *T. Razowski: Rozważania na temat ewentualności zmiany przepisu art. 97 § 1 pkt 2 k.p.w.*
- ▶ *A. Skowron: Wokół stanów związanych z użyciem alkoholu (cz. 1).*
- ▶ *R. A. Stefański: Odpowiedzialność za kierowanie pojazdem zaopatrzonym w niezalegalizowane tablice rejestracyjne.*
- ▶ *W. Wach: Symulacja ruchu pojazdów ciężarowych przewożących ładunki. Część 2: blok zamocowany pasami.*
- ▶ *W. Kotowski: Projektowana i nieuchronna zmiana "kodeksu drogowego".*
- ▶ *J. Unarski: XV doroczna konferencja Europejskiego Stowarzyszenia Badania Wypadków Drogowych (EVU).*